

Sygn. akt III CNP 21/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Nieruchomości "T. " – B. O., R. O. sp.j. w K.
przeciwko D. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2011 r.,

na skutek skargi strony powodowej

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 24 kwietnia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2009 r. Sąd Okręgowy w punkcie 1 zmienił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 6 stycznia 2009 r., a w punkcie 2 oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie.

Powodowie B. O. i R. O. spółka jawna „T.” w K. zaskarżyli wyrok skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok oznaczenia orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – także wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny i powinno być spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. Przepis ten wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie może zatem budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl., i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 25/06, niepubl.). Jeżeli ten sam przepis stanowi jednocześnie podstawę skargi oraz przepis, z którym orzeczenie jest niezgodne, to należy przedstawić oba te elementy w sposób wyraźnie wyodrębniony.

Tymczasem we wniesionej skardze powodowie powołali podstawy, ale nie wskazali przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, co sprawia, że skarga ta nie spełnia wymagań określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.).